

τος ἦσαν καὶ ἀξιοπρεπὴ καὶ ἐλευθέρια, ἕνεκα τούτου δὲν τὰ ἐδέχθη τόσον εὐμενῶς ὁ Σουλτάνος, νομίζων ὅτι τίποτε δὲν ἠδύνατό τις νὰ τῷ ἀρνηθῇ). ἄλλο δὲν ἀπεκρίθη, παρὰ μὲ βλέμμα καταφρονητικὸν εἶπε· *Fiyuñé-l-Fiyuñé-l*, δηλ. καλὰ, καλὰ. Οὕτως ἐπιστρέψαμεν εἰς τὰ ἴδια. »

Τοιαύτη εἶναι ἡ σύντομος περιγραφὴ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, τὴν ὁποίαν οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς πολλὰκις ἀντέγραψαν. Διὰ τῶν ὀλίγων δὲ τούτων ζωγραφεῖ ὁ Βυσθὲς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγαρώχου τούτου μονάρχου, τοῦ ὁποῦ τοῦ νικητῆ ρικ ὅπλα καὶ ἡ ἀκάθεκτος ταχύτης ἐνέπνεαν τόσον φόβον εἰς τοὺς ἀσυγκρίτως ἀπολεματέρους τότε λαοὺς τοῦς Εὐρώπης. Μόλις δὲ κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ ἐξάμηνον ἀνακωχήν, κειρὸν ἱκανόν, κατὰ τὴν ἰδέαν του, εἰς τὸ νὰ ἐξισασθῶσιν αἱ μεταξὺ τῶν δύο ἡγεμόνων ἐκκρεμαῖς ὑποθέσεις.

Μελλὼν νὰ μεταφέρῃ εἰς Γερμανίαν τὰ γράμματα τοῦ Σουλταϊμάνου καὶ τοὺς ὅρους τῆς ἀνακωχῆς, ἐζήτησεν ἄδειαν ν' ἀποχαιρετίσῃ αὐτόν. « Μ' ἐνδυσαν, λέγει ὁμιλῶν περὶ τῆς νέας συνεντεύξεως, μὲ δύο πλουσίους καὶ πλατεῖς ἐπενδύτας, τοὺς ὁποῖους μόλις ἐτήκονα. Ἐβλῶκαν δὲ καὶ εἰς ὅλους τοὺς περὶ ἐμὲ μεταξωτοὺς ποικιλόχρους, τοὺς ὁποῖους καὶ οὗτοι φορέσαντες μὲ ἡκολούθουν. Οὕτω στολισμένος ὁδεύω ὥς νὰ ἔμελλα νὰ παραστήσω τὸν Ἀγαμέμνονα, ἢ ἄλλο τοιοῦτον πρόσωπον εἰς τραγωδίαν. Ἀπεχαιρέτισα τὸν ἡγεμόνα λαβὼν τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ τυλιγμένας ἐντὸς πνύου χρυσοῦ φάντου, καὶ ἐσφραγισμένας. Ἐπιθυμοῖς νὰ μάθῃς ὁποῖος μὲ ἐφάνη ὁ Σουλταϊμάνος. Εἶναι ἡλικίης προθεβηκυίας, ἀπὸ δὲ τὴν ὄψιν καὶ τοῦ σώματος τὸ ἀνάστημα φαίνεται ἀξίος τοιούτης εὐρυχώρου αὐτοκρατορίας. Εἶναι σώρρων καὶ ἐγκρατής· εἰς οἶνοποσίαν ποτὲ δὲν ὑπέπεσε, καὶ ἐφυλάχθη ἀπὸ πολλὰς παρεκτροπᾶς συνήθεις εἰς τοὺς Τούρκους. Τὴν θρησκείαν αὐτοῦ καὶ τὰς τελετὰς τῆς πιστότατα ἐφύλαττε, καὶ ἀπὸ τὴν λαιρεῖαν αὐτῆς δὲν τὸν παρέσυρεν ἡ ὀρεῖς παγκοσμίου κυριαρχίας. Κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, (διότι εἶναι σχεδὸν ἐξηκοντούτης) χαίρει καλλίστην ὑγείαν, ἐκτὸς ἂν ἡ ὀχρότης τοῦ προσώπου του εἶναι τεκμήριον ἀφαινοῦς τινος πάθους. Ὁ λαὸς κοινῶς πιστεύει ὅτι ἔχει εἰς τὸν μηρὸν ἑλκος ἀθεράπευτον ἢ γάγγραιναν. Ταύτην τοῦ προσώπου τὴν ὀχρότητα, ἐπισκιάζει μὲ ἐρυθροῦν ἢ πορφυροῦν χρῶμα, ὅσκις μάλιστα ἐπιθυμεῖ ν' ἀποπέμψῃ τοὺς πρέσβεις ἔχοντες καλὴν ἰδέαν περὶ τῆς υγείας του, ὥστε οἱ ἐξω ἡ γεμόνες νὰ τὸν φοβῶνται ὡς καλῶς ἔχοντα καὶ ἰσχυρόν. Τούτου προφανῆ σημεῖα ἔλαβον καὶ ἐγώ, διότι μὲ πάντῃ διέφορον τρόπον μ' ἀπέπεμψεν ἀναχωροῦντα, ἢ ὅτε μ' ἐδέχθη ἐλθόντα. »

Α. Γ. ΠΑΣΠΑΤΗΣ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΛΑΤΩΝ.

—οοο—

Γνωστὸν ἐκ τῶν ἐτησίων ἐκθέσεων τοῦ διευθύνοντος τὸ ἡμέτερον Πολυτεχνεῖον Κ. Καυτανζόγλου, ὅτι ὁ φιλόμουσος τῶν δύο Σίκελιων βασιλεὺς ἐπιτρέπει τὴν εἰς Ελλάδα ἀποστολὴν τῶν ἐκμαγείων τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, ὅσα διατηροῦνται ἐν τῷ ἐν Νεαπόλει Μουσείῳ.

Πλάτων.

Ἐσχάτως ἐφθασαν καὶ νέα τοιαῦτα ἐκμαγεῖα, τινὰ ἐκ τῶν ὁποίων, φιλοτεχνηθέντα ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Κ. Α. Ῥόμπερ, ἐπιτηδειοτάτου ξυλογράφου ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ ἀνωτέρου Πολυτεχνείου, θέλομεν δημοσιεύσει.

Ἐξ αὐτῶν περὶ τὸν Πλάτωνα σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ Πλάτωνος.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΗΜΕΙΡΩΤΙΚΗΣ.

(Συνέχεια. *13: φυλλ. 193, 195, 195, 201.)

—οοο—

Σταρλίζω. Κυρίως εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κάμνει ἡ ὄρνιθα ὅταν μὲ τὸν πόδα τῆς ξύῃ τὸ χῶμα ζη-

τοῦσα σπόρον ἢ ἄλλο, μεταφέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις ζητῶν νὰ εὕρῃ τι κάμνει ὡσάν ἡ ὄρνιθα.

Συμπλάγνω. Ἀπαντῶ ἀνελπίζτως καὶ αἰφνιδίως τινὰ τὸν ὁποῖον ἤδη ἐζητοῦσα. *Τὸν συμπλάξα μετὰ τὸ παζάρι.* Παλλάκις καὶ ἀντὶ τοῦ συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ τότε *Τὸν συμπλάξα* = τὸν ἐπίασα στὰ πράσα (κατὰ τὴν δημώδη φράσιν).

Καταγκιλίζω. Τὸ ἄλλως *Γανώγω.* Ἰδ. Α. Βυζ.)

Ἀνασφαιρίζομαι. Ἀναρρίχῳμαι.

Πισοκωλιάζω. Στρέφω τὰ ὀπίσθια. *Τὸν ἐπισοκώλιασε,* δηλ. τοῦ ἐστρεψε τὰ νῶτα.

Τὸ πισοκῶλι. Ἐπιρρ. Ἐπῆγα τὸ πισοκῶλι, δηλ. ἐπῆγα περιπατῶν διὰ τῶν ὀπισθίων, φέρων ὀπισθεν τὰς πτέρυγας.

Καλοπέσουλος (καλὸς — πίπτω). Ὁ εὐκόλως συγκαταβάνων. *Εἶναι Καλοπέσουλος καὶ μὰς τὰ συμπαθάει.*

Ἀρρίνα. Τὸ λεπτότερον μέρος τοῦ ἄλκτος, ὁ ἀφρὸς τὸν ὁποῖον πρῶτον συνάξουν καὶ τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐπὶ τραπέζης.

Μόρομαι. Ὡς καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον *Κλαίει* καὶ μύρεται.

Ἀγανός. Ἐπὶ πανίου. Τὸ ἐναντίον τοῦ κρουστός. (Ἰδ. Λεξ. Βυζ.)

Ἀγκοῦσα. Θλίψις. Καὶ ῥῆμα ἀγκουσεύομαι.

Γλίνα. Τὸ ἀλλοχοῦ *Γλίτιστα.* (Ἰδ. Λεξ. Βυζ.)

Ἀπλερος (α—πλήρης.) Ὁ,τι τὸ ἄμεστος ἐπὶ τῶν καρπῶν, τοιοῦτο καὶ τὸ ἀπλερος ἐπὶ τῶν ζώων.

Ποδοβολή. Καὶ ποδοβολητό. Θόδυρος ποδῶν.

Προβολή. Ἡ Ἰταλ. *baleonata.* Τὰ μεγάλα ἐκείνα περὰ τοῦ τῶν ἐργαστήριων ὅπου, ἐν Τουρκίᾳ μάλιστα, κἄθηνται καὶ οἱ διαβάται.

Ἀρτεμὴ. Κάθε τί χρησιμεῖον δι' ἄρτυμα. Ἰδίως, ἡ σάλτσα. Ὑπάρχει καὶ δημῶδες ῥητόν *Ἄρτα, ἄρτυμὴ τοῦ κόσμου*· διότι ἡ Ἄρτα προμηθεύει διὰ τῶν ἀρθόνων καὶ παντοίων αὐτῆς προϊόντων μέγα μέρος τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Πρωτοβρόχια. (τὰ) Αἱ πρῶται βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου.

Ἀποβρόχια, καὶ Στεροβρόχια. Αἱ τελευταῖαι βροχαὶ τῆς ἀνοίξεως.

Ἀποβροχάρης. Ὁ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἢ τὸ θέρος διαδεχόμενος τὴν βροχὴν δροσερὸς ἀνεμος.

Λιθιά. Τὸ ἀλλοχοῦ *Ξερολίθι.* (Ἰδ. Λεξ. Βυζ.)

Διαπλατόνω. Ἀνοίγω θύραν ἢ παράθυρον καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ πλάτος. *Διάπλατος,* ἡ μετοχή.

Στρατεύω. Διὰ τὰ βρέφη ὅταν πρωταρχίζουσι καὶ περιπατοῦν. *Δύο χρονῶν,* καὶ ἀκόμη δὲν ἐστράτευεν. Ὑπάρχουν καὶ κύρια παρ' ἡμῖν ὀνόματα *Στράτης, Στρατοῦλα,* τὰ ὅποια συνήθως δίδομεν εἰς ἀσθενῆ βρέφη, εὐχόμενοι τρόπον τινὰ εἰς αὐτὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ στρατέψουν.

Πληγοῦρι. Σιτάρι χυανδραλεσμένον τὸ ὁποῖον βράζοντες τρώομεν ὡς σούπαν. Παρὰ Κερκυραίοις, *Κοφτό.*

Χασκομπουράου. Γελῶ δυνατὰ τῇ συνοδείᾳ καὶ ἄλλων, ἀνησυχῶν ἢ ἀηδιάζων τοὺς ἑξῶς.

Μηλάου. Κυλῶ πρᾶγμα μεταξὺ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ οὐρανίσκου.

Ποδοκυλάου. Κυλῶ πρᾶγμα διὰ τῶν ποδῶν. *Τί μου ποδοκυλᾷς τὸ φέσι;* Συνήθως διὰ τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ πράττοντας τοιοῦτο· ἂν δὲ ἐν γνώσει, *Κλοτσάου.*

Μπόδιο. Ἐμπόδιον, πρόσκομμα.

Μποδάου. Φέρω πρόσκομμα. *Τραβίξον καὶ μὲ μποδάς*—Φέρεις πρόσκομμα εἰς τὴν ἐργασίαν μου.

Ἀνάλερθα. Ἐπιρρ. Λέγομεν *μῶρχει* ἀνάλερθα, δηλ. δὲν εἶμαι εἰς θέσιν τοιαύτην ὥστε νὰ δύναμαι ἐπιτηδεύειν νὰ ἐργασθῶ. Ἐν Ζακύνθῳ λέγουσι *Δέ μου βολδί.*

Δέξα. Ἐπιρρ. Τὸ ἐναντίον τοῦ ἀνωτέρω.

Ἀνεμόβροχο. Βροχὴ μὲ ἀνεμον.

Πλατυχώδια. Εὐρυχωρία.

Πιπερολόγος. Μικρὸν ξύλινον κουτίον διατεταμένον εἰς δύο κυφέλας· καὶ εἰς μὲν τὴν μίαν ἐμπεριέχεται τὸ ἄλς, εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸ πιπέρι διὰ τὴν χρῆσιν τῆς τραπέζης παρὰ τοῖς χωρικοῖς.

Σαστικός. Τὸ Ἰταλ. *fibanzato.* Ὁ μελλόννημπος.

Πόχερας. Βάνχυσος, χονδροειδέστατος. Ἐπὶ ἀνθρώπων.

Πατόκορφα. Ἐπιρρ. Ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω. Ἐστομίστηκε πατόκορφα—ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορυφή.

Χασαγοῦς. Ὁ εὐκόλως λησμονῶν.

Πομπιωμένος. Ἐπίθετον περιέχον ἐν ἐαυτῷ πᾶν ὅ,τι κακόν. *Πομπιωμένος ἄνθρωπος*—μοχθηρός. *Γραστὰ πομπιωμένα*—ἐναντία, ὀλέθρια.

Ἀληκοτάου. Ἐμποδίζω προσώρου τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, τὸν καταπιέθω ἢ τὸν ὑποχρεῶν νὰ ἀναβάλῃ.

Ὁρέγομαι. Ζητεῖ ἡ δρεξίς μου. *Τὴν ὀρέχτηκε γὰρ τὰ κάλλη της*—ἐπεθύμησε νὰ τὴν ἀπολαύσῃ.

Τσιμπάου. Τὸ Γαλλ. *pincer.* Ἰταλ. *pizzicare.* Μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ τραπέζης λέγομεν τσιμπάου, ἀντὶ, τρώγω ὀλίγον ἐξ ὅλων. Μεταφορικῶς ἀκόμη λέγομεν τσιμπάου τὸν δαίνα, ἀντὶ, τοῦ πέρνω χρημῆτα.

Τσιμπολογία. Τσιμπάου παλλάκις καὶ κατὰ συνέχειαν.

ΡΙπίω. Τὸ ἀλλοχοῦ *Σπορίω.* (Ἰδ. Γλωσσάρ. Δραγούμη.) Μεταφορικῶς δὲ τὸ ριπίω, ἀντὶ ὀρμητικῶς κατέρχομαι. *Σπορίω,* ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν μόνον ὅταν λέγομεν *Μοῦ σπόρει* ἢ *μύτη*—μοῦ ἐτρεξεν αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην.

Στερεῶω. Κάμνω στενόν ὅ,τι ἦτο πλατύ. Εἰς ἄλλην δὲ σημασίαν βιάζω, στενοχωρῶ τινὰ (διὰ λόγου πάντοτε) νὰ εἴπῃ ἢ νὰ πράξῃ τι.

Ρομπιλεῶω. Ἀναστατόνομαι. Καὶ *ρέμπιλος*, ὁ ἱκατάστατος. Ἰσως ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ *ribelle.*

Συγκάτω. Διέγω μετ' ἄλλων ἐν ἀρμονίᾳ. *Δὲ συγκάτουν οἱ δύο τους*—δὲν συμφωνοῦν, δὲν τὰ πᾶν καλά.

Συρμός. Ἄν δὲν ἀκατῶμαι, ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν πληθ. συρμοί. Ὅταν γίνεται λόγος περὶ ἀσθενείας τινός, λέγομεν *Εἶμαι συρμοί*, ὅτι δηλ. ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος ἀσθενεία πλεονάζει εἰς τὸν τόπον.

Γιαδέμα. Ὀνομάζουσιν οὕτω οἱ χωρικοὶ τοῦ ὁρους τῆς γήσου Κερκύρας τὸ κερχαλόδεμά των. Ἰσως κατὰ παρεξήγησιν τοῦ διαδήμα.

Λιχούδης. Ὁ ἀγκυρὼν πολὺ τὰ γλυκύσματα. Ἀπὸ τοῦ ἀρχ. *Λιχάζω, je suis friand.*

Πυγάστρι. Τὸ ὑπογάστριον.

Τσίρμα, συνολκή, crampe. Ἡ μετατόπισις τῶν νεύρων τοῦ ποδὸς ἢ ὁποῖα συνήθως μᾶς συμβαίνει τὴν νύκτα εἰς τὴν κλίνην, φέρουσα πόνον ὀριμὸν, ἐξ οὗ ἀπλλάττεται τις πατῶν δυνατὰ τὰς πτέρνας καταγῆς.

Αἰάλιος. Ἀδύνατος. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων.

Κότσα. Ὁ ἰχθυὶς ὁ ἀλλαχοῦ καλούμενος τοῖ-ποῦρα.

Κόθρος. Περιφρονητικὸν ἐπίθετον, παρὰ Κερκυραίους. Μήπως ἐκ τοῦ *Κορίνθιος*, τοῦ ἰχθυοῦ τοῦ τοῦ στοιχείου ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν;

Ἄξια. Παρὰ Κερκυραίους. Τὸ *très-bien* τῶν Γάλλων. Ἐνίοτε καὶ μετ' ἄλλων ἐπιρρήματων. *Καλὰ καὶ ἄξια. Ἄξια καὶ τίμια.*

Πισωκάπουλα. Ἐπιρρ. Λέγομεν *μπαίνω πισωκάπουλα*, προκειμένου νὰ ἱππεύσωμεν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ξένου, ὁσάκις ἄλλος τις κάθηται ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου.

Στιά. Ἡ φωτιά· καὶ ἐπιρρ. *παραστίας*, παρὰ τὴν φωτίαν. Κακῶς παρ' ἄλλων ἐξηγήθη διὰ τοῦ ἱστία, μολονότι ἐκεῖθεν ἐτυμολογεῖται.

Ζοφός. Ζοφώδης. Μέρα ζοφή. Λέγομεν καὶ *μέρα σκουτοφυλή*, καὶ τι ὀλιγώτερον παρὰ *ζοφή*.

Φενσκοδεντριαῖς. Αἱ ζέσται, ἡ καλλίτερον, αἱ κουφόδρασαις τῆς ἀνοίξεως, ὅταν καὶ τὰ δένδρα λαμβάνουν τοὺς χυμούς των.

Μαγιάπριλο. Οἱ μῆνες Ἀπρίλιος καὶ Μάϊος.

Καπνοδέχος. Ὁ Γαλλ. *cheminée*, Ἰταλ. *cammino*.

Βασκαυτῆρα. Εἶδος θαλασσίου ἄστρακοδέρματος καλούμενον οὕτω διότι συνειθίζουσιν καὶ τὸ κρεμοῦν αἱ γυναῖκες εἰς τὸν λαιμὸν τῶν τέκνων των, διὰ νὰ μὴ βασκαίνωνται. Τὸ αὐτὸ τοῦτο καλεῖται ἐν Ζακύνθῳ *γουργουράκι*, διὰ τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ζῶον.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΦΟΙΝΙΚΩΝ (Palmae).

—ooo—

Ἐκ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν φυτῶν, οὐδὲν ὑπάρχει μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἀξιοθαυμαστότερον τὴν ὄψιν, ἔτι δὲ καὶ χρησιμώτατον, ὥς τὸ τῶν Φοινίκων. Τὰ δένδρα τῆς οἰκογενείας ταύτης εἶναι ὑ-

ψηλότατα, ἀλλὰ καὶ λεπτότατα ἀναλόγως τοῦ μεγέθους αὐτῶν. Ἐν εἶδος τούτων ἀναβαίνει εἰς ὕψος 180 ποδῶν. Ὁ κορμὸς τῶν φοινίκων εἶναι ἀδιαίρετος, ἄνευ διακλαδώσεως, ἄνευ ἐντεριώνης, καὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ λεπτῶν ἄτινι εἰσὶ λείψανα τῶν προὑπαρξάντων φύλλων. Ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτῶν ἀναπτύσσεται μεγαλοπρεπὴς δέσμη φύλλων, ἐνίοτε ῥιπιδωτῶν, ἐκτεταμένων, ἐχόντων μῆκος 15-24 ποδῶν. Ἐπίσης ἀναρύεται καὶ μέγιστον πλήθος ἀνθέων ἐγκεκλεισμένων πρὸ τῆς ἐντελοῦς ἀναπτύξεώς των ἐντὸς θηκῶν. Τὸ ἄρρον ἄνθος περιέχει πολλὰ, μέχρι τῶν 12,000 ἀνθηδίων, ἐκ δὲ τοῦ κορμοῦ τοῦ φοίνικος τοῦ ὀνομαζομένου *Alfonsia dactylifera*, ἀναρῶνται κατὰ τὸν διάσημον Χουμβόλδον, 600,000 ἄνθη. Τοιοῦτο δὲ τὸ μέγεθος τῶν καρπῶν εἰδῶν τινῶν καὶ μάλιστα τοῦ *Lodoicea sechellarum*, ὅτε ἐν καὶ μόνον κάρυον ζυγίζει 20 λίτρας. Οἱ φοίνικες εὐδοκίμου ἐκ τὴν πλέον διάφορον γῆν, τοῦτέστι εἰς τε τὴν ξερὰν καὶ τὴν ὑγρὰν, εἰς τὰς παραλίνας, ὡς καὶ εἰς ὕψος 8,000 ποδῶν εἰς τὰς Κορδιλιέρας. Σχηματίζουν δὲ πολλὰ καὶ ἐκτεταμένα δάση ὡς τὰ ἐκ τῶν πιτυῶν καὶ πευκῶν τῶν ἀρκτικῶν κλιμάτων. Ὡς πρὸς δὲ τὸν ἐσωτερικὸν των ὀργανισμὸν εὐρίσκονται εἰς δευτερεύοντα βαθμὸν κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν, παρέχουσιν ὅμως εἰς πολλὰ ἐκκατομύρια τῶν κατοίκων τῶν τροπικῶν τροφὴν, ἐνίοτε δὲ καὶ κατοικίαν καὶ ἐνδύματα· μάλιστα οἱ κάτοικοι τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν κατὰ μέγα μέρος παρὰ τῶν φοινίκων πορίζονται ἐφόδια. Διὰ τῶν κορμῶν εἰδους τινός ἐξ αὐτῶν κατασκευάζονται λέμβοι καὶ δοκοί, τὰ δὲ φύλλα των χρησιμεύουν πρὸς στέγασιν οἰκιῶν. Αἱ ἴνες τῶν κορμῶν καὶ τῶν φύλλων χρησιμεύουν πρὸς πλοκὴν ἀφθάρτων ὑραμάτων, ἐν ᾧ οἱ νεαροὶ των κλώνες, οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ οἱ καρποὶ παρέχουν τροφὴν εὐάρεστον καὶ ποικίλην· ἀλλὰ καὶ ἔλαιον πρὸς τροφὴν καὶ φωτισμὸν ἐξάγουσιν ἐκθλιβόμενοι. Διὰ τῆς ἐντεριώνης ἄλλων τινῶν φοινίκων γίνεται τὸ ἄλευρον τὸ καλούμενον *sago*, διὰ τοῦ ὁποῦ παρασκευάζεται βόφημα εἰς Εὐρώπην, καὶ ἐκ τοῦ ὁποῦ τινῶν ἐξάγεται οἰνωδὲς βευστόν, ὁ λεγόμενος *οἶνος τῶν φοινίκων*.

Οἱ φοίνικες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦσαν σύμβολα τοῦ κύκλου τοῦ χρόνου, ἐπεὶ δὲ κατὰ μῆνα ἀνανεῶσι τοὺς κλώνάς των· κλάδοι δὲ φοινίκων ἐδίδοντο τοῖς νικηταῖς, οἵτινες κρατοῦντες αὐτοὺς ἐπροπορεύοντο· ἀλλὰ καὶ αἱ ὁδοὶ δι' ὧν οἱ νικηταὶ διήρχοντο ἐστρωννύοντο διὰ τοιούτων κλάδων, ὡς συμβόλων αἰωνίας εἰρήνης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ θάνατος λογιζέται νίκη κατὰ τῆς ζωῆς, δέσμη φοινίκων ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον εἰρήνης καὶ ἀθανασίας. Μετὰ ταῦτα καὶ οἱ ἄγγελοι ἐξεικονίσθησαν φέροντες κλάδους φοίνικος.

Σ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.